

Σχολείο εκπαίδευση και καταστολή (εισήγηση στο διήμερο φεστιβάλ του ελεύθερου κοινωνικού χώρου RESPIRO στον χώρο του ΑΠΘ

*Στέλλα Τσιλιμαντού-Τελλή μαθήτρια β' λυκείου και μέλος της
αυτόνομης μαθητικής ομάδας Gatto Nero*

Μιλώντας από την σκοπιά της μαθήτριας, θέλω να θίξω μερικά ζητήματα τα οποία θα έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη και να συνυπολογίζονται στην σκέψη μας όταν αναφερόμαστε σε κατασταλτικές πολιτικές.

Για αρχή, στο χρονικό σημείο που μιλάμε, φυσικό είναι το ενδιαφέρον να έχει στραφεί προς την φοιτητική κοινότητα, η οποία είναι αυτή την στιγμή ο μεγαλύτερος δέκτης μιας ισχυρής και ολοφάνερης προσπάθειας καταστολής και πάταξης των φοιτητικών αντιδράσεων όπως και μιας προσπάθειας να εμποδίσουν την ανύψωση ενός δυναμικού φοιτητικού κινήματος ικανό να σταθεί ανάχωμα σε συγκεκριμένες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Οι μπάτσοι είναι το μέσο της καταστολής και όχι η ίδια η καταστολή. Περιφρουρούν απλώς πολιτικές και στην προκειμένη την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Όλα αυτά φυσικά υποδηλώνονται πίσω από μια διπλωματική κρυψώνα, την δημιουργία αυτής της περίφημης βιβλιοθήκης που σύμφωνα με το κυβερνητικό αφήγημα θα αντικαταστήσει την βαρβαρότητα των καταλήψεων με τις βιβλιοθήκες και την γνώση ή κοινώς θα συμβάλλει στην ολοκλήρωση μιας καλομελετημένης μεθόδου, σε ένα αποστειρωμένο πανεπιστήμιο το οποίο θα εξυπηρετεί μόνο συγκεκριμένα οικονομικο-πολιτικά συμφέροντα και όχι τις πραγματικές ανάγκες των φοιτητών/φοιτητριών.

Όμως για να επιστρέψω στα μαθητικά, αυτή η αστυνομία της σκέψης και των κινήσεων πέρα από το κομμάτι των πανεπιστημίων, εντοπίστηκε έντονα στην αρχή του φετινού σχολικού έτους στο πλαίσιο των μαθητικών καταλήψεων. Παρότι λοιπόν προς μεγάλη έκπληξη όλων, τα κατειλημμένα σχολεία στην Ελλάδα άγγιξαν τα 700 την προηγούμενη χρονιά (αριθμός πρωτόγνωρος και αρκετά ελπιδοφόρος), με πολλά από αυτά να έχουν παρουσία και στον δρόμο (ανάμεσα στα οποία και το δικό μας), φέτος ο αριθμός έπεσε σχεδόν στα 200 παρά το ανησυχητικό γεγονός ότι εφαρμόστηκε ο νέος νόμος για την παιδεία (τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ...κλπ) και ως εκ τούτου 40.000 φοιτητές έμειναν εκτός (αριθμός σχεδόν διπλάσιος από το προηγούμενο έτος).

Φυσικά τίποτα από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο. Εδώ θέλω να χρησιμοποιήσω μια λέξη που άκουσα σε μια πρόσφατη ομιλία πριν λίγες μέρες και μου φάνηκε αρκετά εύστοχη. Θρασυδειλία. Με θρασυδειλία λοιπόν η κυβέρνηση κινείται στοχευμένα πίσω από εκδοχές –προσχήματα που θα κουκουλώσουν όσο το δυνατόν καλύτερα ορισμένες πρακτικές.

Το πρόσχημα της δημιουργίας μια βιβλιοθήκης στην θέση του στεκιού μοιάζει αρκετά με άλλα προσχήματα που χρησιμοποίησε το προηγούμενο διάστημα, όπως το ‘‘ψηφίζω τις πολιτικές μου σε μια περίοδο πανδημίας όπου οι δυνατότητες έμπρακτης αντίδρασης είναι περιορισμένες αν όχι απαγορευμένες’’ ή το «χρησιμοποιώ την εξ αποστάσεως διδασκαλία για να την καθιερώσω πλέον οπουδήποτε με συμφέρει όπως στα διαστήματα των σχολικών καταλήψεων.

Και ήταν πραγματικό πλήγμα. Οι μαθητές/τριες με τον τρόπο αυτό έπαιρναν υποχρεωτικές απουσίες εξαιτίας της αποχής από το Webex, ενώ δεν έλειψαν οι εκβιασμοί προς τους εκπαιδευτικούς με την αξιολόγηση, βγάζοντας μάλιστα διάγγελμα το υπουργείο για παράνομες απεργίες και σημαντικές αφαιρέσεις μισθών στους καθηγητές που αποφασίζουν να αρνηθούν την τηλεκπαίδευση στα πλαίσια των καταλήψεων.

Όλα αυτά συνδυαστικά με την τρομερή προπαγάνδα καθώς

απέκρυπταν τα πραγματικά αιτήματα (15 μαθητές ανά τμήμα ,προσλήψεις εκπαιδευτικών, κατάργηση του αντιπαιδαγωγικού τους νόμου κλπ) και παρουσιάζοντας ως κυρίαρχα την άρνηση της μάσκας και πάει λέγοντας.

Ταυτόχρονα παρουσίαζαν τους/τις καταλήψεις ως τραμπούκους ακόμη και ως πίθηκους σκαρφαλωμένους στα σχολικά κάγκελα που εμποδίζουν τη γνώση...(σύμφωνα με μια γελοιογραφία που κοινοποίησαν βουλευτές της Ν.Δ)

Όσο ισχυρή θέληση και να υπάρχει να κρατηθεί ένα σχολείο υπό κατάληψη , καλώς η κακώς οι καταλήψεις χρησιμοποιήθηκαν ως μέσο πίεσης από την κυβέρνηση ότι αν διαρκέσουν για περισσότερο από δύο εβδομάδες έχεις μείνει στην τάξη.

Φυσικά κατά την διάρκεια των καταλήψεων τα μαθήματα εξελίσσονταν κανονικά και υποχρεωτικά όποτε αμέσως γίνεται ο διαχωρισμός μεταξύ των υπάκουων μαθητών που θα καθίσουν σπίτι τους και θα προχωρήσουν κανονικά στα μαθήματα και των υπολοίπων που θα απέχουν στα πλαίσια διαμαρτυριών και φυσικά θα χάσουν ένα σημαντικό κομμάτι της ύλης(το οποίο φυσικά δεν θα αναπληρωθεί) αντίθετα με τους υπόλοιπους συμμαθητές τους .

Τι γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις;

Η λειτουργεί με τους όρους της κυβέρνησης και συμμετέχει στα διαδικτυακά ή απέχει αναλαμβάνοντας ένα μεγάλο κόστος το οποίο ίσως σημάνει ακόμα και την επανάληψη της χρονιάς. Πέρα από το γεγονός της τρομοκρατίας των απουσιών, χάνεται όλο το νόημα εφόσον η εκπαιδευτική διαδικασία εξελίσσεται κανονικά και επιλεκτικά.

Επίσης, υπήρξε πρόθεση από το υπουργείο στους τίτλους σπουδών να αναγράφεται πλέον και η διαγωγή(εξαιρετική ,καλή, μεμπτή), έτσι ώστε οποιαδήποτε διατάραξη της εύρυθμης λειτουργίας του σχολείου, κοινώς μια κατάληψη, να επιφέρει κυρώσεις, οι οποίες μπορούν να σε ακολουθούν για μια ζωή(εύκολα συνδυάζεται και με τα πειθαρχικά για τα πανεπιστήμια).

Συνειδητοποιείς λοιπόν ότι στην λεγόμενη δημοκρατία, το να σηκώνεις ανάστημα έχει καταλήξει να αποτελεί παράνομη ενεργεία. Για εμάς ίσως με λιγότερο κόστος(τουλάχιστον δε μας έστειλαν ακόμα στο νοσοκομείο από το ξύλο), άλλα έχουμε αφήσει παρακαταθήκη στη διάρκεια των καταλήψεων των τελευταίων δυο χρόνων ,όπου σημειώθηκαν περιστατικά διώξεων κ προσαγωγών από αστυνομικούς που εισέβαλαν σε κατειλημμένα σχολεία. (Αγρίνιο ,Ιωάννινα)

Μιλώντας λοιπόν για καταστολή και για αποστειρωμένα πανεπιστήμια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η προπαγάνδα , ο εκβιασμός βρίσκεται και στα σχολεία ,βρίσκεται στην κοινωνία.

Είναι αποστείρωση το γεγονός ότι απαιτούν από τους μαθητές να διασχίσουν έναν Γολγοθά ανταγωνισμού, με βάσεις του δέκα , τράπεζα θεμάτων, χωρίς συγκεκριμένα μαθήματα όπως καλλιτεχνικά ,μουσική γιατί απλά τους στοιχίζουν. Το ίδιο συμβαίνει και με την κοινωνιολογία , που το συγκεκριμένο μάθημα θα μπορούσαμε να πούμε προσφέρει και μια επιπλέον μόρφωση που το κράτος δεν θέλει να έχουμε.

Βλέπω τα σχολεία μας να αποκτούν μορφή επιχείρησης ,να μετατρέπονται σε αρένες, πεδία μάχης για μια θέση ,που στην τελική είναι πολύ πιθανό να μείνει στα χαρτιά. Βλέπω να υπονομεύεται όλο και περισσότερο η δημόσια παιδεία, να ενισχύεται από την άλλη η ιδιωτική εκπαίδευση. Σχολεία άχρωμα ,άοσμα , εντατικοποιημένα.

Οι μαθητές να τρέχουν και να μη φτάνουν με το φόρτο της ύλης και οι καθηγητές αντίστοιχα για να την καλύψουν με τα χίλια ζόρια και δεν ακουμπώ καν το φάσμα των αδιόριστων εκπαιδευτικών και των ελλείψεων.

Ανάμεσα στα άλλα θέλω να αναφέρω κάτι που μου προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση το τελευταίο διάστημα. Συζητάω με μαθητές/τριες της τρίτης λυκείου για την σχολή και το πανεπιστήμιο που θέλουν να σπουδάσουν. δύο από τα άτομα που μίλησα με ρώτησαν ρητορικά : «γιατί να πάω στο ΑΠΘ; για να φάω

Ξύλο ;καλύτερα να γραφτώ σε ένα δημόσιο ΙΕΚ»

Στην αρχή σοκαρίστηκα με αυτό που άκουγα. Μετά που το σκεπτόμουν έλεγα πραγματικά είναι μια πλέον ρεαλιστική σκέψη. Έχει χυθεί αίμα. Μέσα στον χώρο ενός πανεπιστημίου η αστυνομία συλλαμβάνει αναίτια κόσμο, τραμπουκίζει , δέρνει, σφίγγει φοιτητές στο πάτωμα ,κάνει δολοφονικές επιθέσεις με ανοιχτές μάλιστα σχολές. Και εγώ φοβάμαι πλέον να βρισκομαι εκεί.

Οι συζητήσεις λοιπόν για την κατάσταση στο πανεπιστήμιο και την καταστολή δεν θα έπρεπε να εσωκλείονται στα κάγκελα του. Είναι συζητήσεις που μας αφορούν και εμάς τους μαθητές αλλά και όλους. Γιατί η μάχη ενάντια στην καταστολή είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί συνολικά.

Και οι μαθητές ,αλλά κυρίως την δεδομένη στιγμή, οι φοιτητές έχουν αναλάβει με όλη τους την ψυχή και το πείσμα έναν δίκαιο αγώνα με κόστος και οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να το στηρίξουν. Η αλήθεια είναι πως η έξαρση ενός δυναμικού φοιτητικού κινήματος, η πολύωρη καθημερινή τους παρουσία εκεί, μέσα στη ζέστη, απέναντι στους μπάτσους, οι καλλιτεχνικές τους δράσεις , οι καταλήψεις, οι μαζικές πορείες κλπ είναι ένα αρκετά ελπιδοφόρο σημάδι που με γεμίζει αισιοδοξία.

Θέλω να κλείσω λέγοντας κάτι. Δεν συνηθίζω να μιλάω με αυτόν τον τρόπο, άλλα επιλέγω να το εκφράσω όπως το νιώθω.

Δεν γίνεται να πηγαίνουμε στο πανεπιστήμιο και να φοβόμαστε να εκφραστούμε, να αντιδράσουμε, να κινητοποιηθούμε ενάντια σε πολιτικές που μας πνίγουν, γιατί μας πνίγουν και μας οριοθετούν τη ζωή στο όνομα του κέρδους και του κεφαλαίου.

Δε γίνεται να βλέπουμε τα πανεπιστήμια, τα σχολεία να μετατρέπονται σε επιχειρηματικές μονάδες και εμείς να μη μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτό.

Αυτά είναι χουντικά στοιχεία, είναι στοιχεία δικτατορίας.

Σκεπτόμενη την τραγικότητα των τελευταίων ημερών με την είσοδο των μπάτλων στο πανεπιστήμιο, σκεπτόμενη την κοπέλα που ήρθε και μου είπε πως η αστυνομία την αποτρέπει από το να φοιτήσει εκεί, νομίζω πως πρέπει πλέον να υποσχεθούμε ό ένας στον άλλον ότι δε θα επιτρέψουμε σε κανένα άλλο παιδί, φοιτητή/τρια, αλλά και οποιονδήποτε να φοβηθεί που θα πατήσει στο πανεπιστήμιο του και εδώ θα χρειαστεί ο φόβος να γίνει οργή, στο όνομα του ασύλου, της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Να μη κυριαρχήσει πια αυτή η τρομοκρατία, η ανελευθερία στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στην κοινωνία και να μην γίνει κανονικότητα αυτός ο ολοκληρωτισμός, γιατί αν δεν θέλουμε να ζήσουμε μέσα στα καλούπια που μας προορίζουν πρέπει να συνειδητοποιήσουμε οι ζωές μας ανήκουν και είναι χρέος μας να μην τις παραδώσουμε.

** Η εισήγηση ήταν μέρος της εκδήλωσης/συζήτησης – Αντιεξέγερση και εμπέδωση του φόβου: Το ελληνικό Κράτος Ασφαλείας.*

** Οι φωτογραφίες είναι από το infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία*